

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 12. december 2017
Kontor: Databeskyttelseskontoret
Sagsbeh: Nanna Due Bino
Sagsnr.: 2017-0037-0005
Dok.: 603669

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål 28 vedrørende forslag til lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesloven) (L 68) og forslag til lov om ændring af lov om retshåndhævende myndigheders behandling af personoplysninger, lov om massemediers informationsdatabaser og forskellige andre love (Konsekvensændringer som følge af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen samt medieansvarslovens anvendelse på offentligt tilgængelige informationsdatabaser m.v.) (L 69), som Folketingets Retsudvalg efter ønske fra Eva Flyvholm (EL) har stillet til justitsministeren den 8. december 2017.

Søren Pape Poulsen

/

Jakob Lundsager

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål 28 fra Folketingets Retsudvalg efter ønske fra Eva Flyvholm (EL) vedrørende L 68 og L 69:

”Vil ministeren, idet ministeren er bekendt med, at databeskyttelsesforordningen indfører et nyt gennemsigtighedsprincip, redegøre for, om der ikke er en risiko for, at Danmark arbejder imod dette princip, hvis Danmark tillader det offentlige at fravige formålsprincippet, dvs. tillader, at myndighederne kan bruge data til andre formål end borgeren ved besked om?”

Svar:

1. Det følger af forordningens artikel 5, stk. 1, litra a, at personoplysninger skal behandles rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede.

Der gælder således et krav om, at der skal være gennemsigtighed, når der sker behandling af personoplysninger.

Princippet svarer til det gældende princip efter persondataloven.

2. Lovforslaget til databeskyttelseslovens § 23 lægger alene op til at begrænse oplysningspligten for den dataansvarlige (myndigheden), der allerede én gang har opfyldt sin oplysningspligt over for den registrerede efter databeskyttelsesforordningens artikel 13, stk. 1-2, eller artikel 14, stk. 1-2.

Hvis den pågældende dataansvarlige videregiver oplysninger på baggrund af en bekendtgørelse udstedt efter lovforslagets § 5, stk. 3, til en anden dataansvarlig (en anden myndighed), skal sidstnævnte dataansvarlig selv sikre sig, at vedkommende lever op til oplysningspligten.

Det vil altså sige, at den myndighed, der modtager oplysningerne fra den afgivende myndighed, selvstændigt skal leve op til oplysningspligten.

Der henvises til svaret på spørgsmål 4 og 20 til L 68 og L 69, hvor Justitsministeriet nærmere har gennemgået ministeriets overvejelser bag bestemmelserne i lovforslagets § 5, stk. 3 og § 23.

Det er endvidere Justitsministeriets vurdering, at en udnyttelse af bemyndigelsesbestemmelsen vil bidrage til åbenhed og klarhed omkring videreanvendelsen af personoplysninger, hvilket ikke mindst i grænsetilfældene eller i de tilfælde, hvor myndigheder anlægger en forskellig fortolkning af,

hvad en konkret anvendelse af finalité-princippet fører til, vil være til stor gavn for borgerne og myndighederne, da der vil blive skabt et mere sikkert og gennemsigtigt grundlag for videreanvendelsen.

3. Det er Justitsministeriets vurdering, at bemyndigelsesbestemmelsen i § 5, stk. 3, ligger inden for rammerne af mulighederne for at begrænse bl.a. artikel 5 efter forordningens artikel 23.

Det bemærkes i den forbindelse, at når pågældende minister udnytter bemyndigelsen i forslaget § 5, stk. 3, skal bekendtgørelsen også leve op til kravene i artikel 23, stk. 2.

Det bemærkes i forlængelse heraf, at forordningens artikel 23, stk. 2, ikke indeholder noget absolut krav om, at der i bestemmelser, hvorefter eksempelvis den registreredes rettigheder begrænses efter artikel 23, stk. 1, skal være specifikke bestemmelser vedrørende den oplyste række hensyn i artikel 23, stk. 2.

Dette fremgår af bestemmelsen, at lovgivningsmæssige foranstaltninger efter stk. 1, *som minimum, hvor det er relevant*, skal indeholde specifikke bestemmelser vedrørende en række nærmere oplyste hensyn i litra a-h. Vurderingen af, hvornår det er ”relevant” at fastsætte specifikke bestemmelser efter artikel 23, stk. 2, foretages nationalt i forbindelse med udarbejdelsen af den lovmæssige foranstaltning. Der henvises til betænkning nr. 1565 om databeskyttelsesforordningen, side 399-404.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af præambelbetragtning nr. 41, at når databeskyttelsesforordningen henviser til et retsgrundlag eller en lovgivningsmæssig foranstaltning, kræver det ikke nødvendigvis en lov, der er vedtaget af et parlament, med forbehold for krav i henhold til den forfatningsmæssige orden i den pågældende medlemsstat.

Retsgrundlaget kan således f.eks. også fremgå af en bekendtgørelse fastsat på baggrund af en bemyndigelse i lov, der rummer mulighed for at fastsætte regler om behandling af personoplysninger.

Det er endvidere Justitsministeriets opfattelse, at undtagelsen i § 23 ikke alene bør begrænses til kun at gælde i undtagelsestilfælde som f.eks. kriminalitetsbekæmpelse, da den i forvejen har et snævert anvendelsesområde.